

Epistola Apostolului Pavel către Romani.

Pavel laudă biserica din Roma pentru credința ei, arătând dorința d'a veni s'o vază.

1 Pavel slujitor al lui Iisus Christos, chemat apostol, deosibit fiind pentru evanghelia lui Dumnezeu, 2 Pe care a făgăduit o mai dinainte prin profeți săi în scripturi sante, 3 Despre Fiul său născut după trup din sēmînța lui David, 4 Rînduit Fiu al lui Dumnezeu puternic după spirit de sântenie prin înviere dintre morți, Iisus Christos Domnul nostru, 5 Prin care am luat dar și apostolie spre supunere de credință între toate neamurile pentru numele său. 6 Între care sunteți și voi chemați ai lui Iisus Christos,

7 Tuturor care sînteți în Roma iubiți de Dumnezeu, chemați sînți.

Dar voe și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru și Domnul Iisus Christos.

Evangelia e o putere dumnezească ce mântuiesce și te face fericit.

8 Mai înteu mulțumesc Dumnezeului meu prin Iisus Christos pentru voi toți, fiind că credința voastră se vestește în toată lumea. 9 Căci martur 'mi este Dumnezeu, căruia 'i slujesc în spiritul meu în evanghelia Fiului său, cât de neîncetat 'mi aduc aminte de voi 10 Totdauna în rugăciunile mele, cerend daca cum va în cele din urmă voi avea parte prin voința lui Dumnezeu să vin la voi. 11 Căci doresc să vă văz, ca să vă împărtășesc ceva dar spiritual pentru ca voi să fiți întăriți, 12 Și aceasta este ca eu să fiu împreună îndemnat cu voi prin credința ce este între noi, atât a voastră cât și a mea.

13 Dar, fraților, nu voesc ca voi să nu știți că de multe ori 'mi am pus în gând să vin la voi, — și am fost împedat pene acum —, pentru ca să am oare care rod și între voi, ca și între celelalte neamuri. 14 Sînt dator atât la Eleni cât și la barbari, atât la învățați cât și la neînvățați; 15 Astfel întru cât mă privește pe mine, nu este preget ca să vă binevestesc și voe care sînteți în Roma; 16 Căci nu mă rușinez de evanghelia lui Christos, pentru că este puterea lui Dumnezeu spre mântuire la tot care crede, atât Iudeu mai înteu, cât și Elen.

Evangelia arată dreptatea din credință pentru păgâni, ce stau sub mânia lui Dumnezeu.

17 Pentru că îndreptare de la Dumnezeu se descopere în ea din credință pentru credință, după cum este scris: „Dreptul prin credință va fi viu.“ 18 Căci mânia lui Dumnezeu se descopere din cer împotriva orî cărei necucernicii și nedreptăți a oamenilor, care țin cu silnicie adevărul în nedreptate. 19 Pentru că ce este cunoscut al lui Dumnezeu arătat este într'ênși, de oare ce Dumnezeu le a făcut cunoscut lor. 20 Căci cele nevzute ale lui sînt zărite de la facerea lumii, pricependu se cu mintea prin făpturi, adecă vecinica lui putere și măreție dumnezească, pentru ca dênșii să fie fără cuvînt de apărare, 21 Pentru că deși cunoscuseră pe Dumnezeu nu 'l au mărit ca pe un Dumnezeu, nici nu 'i au mulțumit, ci fură amăgiți în gândirile lor, și întunecată fu nemintoasa lor inimă. 22 Zicend că sînt înțelepți, fură nemintoși, 23 Și schimbară mărirea neperitorului Dumnezeu cu asemănare de chip de om peritor și de sburătoare și de

dobitoare și de târtoare.

24 De aceea și Dumnezeu 'i a dat prinși în poftele inimilor lor spre necurățenie, ca corpurile lor să fie necinstite între ei însuși, 25 Ca uni care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună, și au cinstit și au slujit făpturei în loc Făptuitorului, care este binecuvântat în veci. Amin. 26 Pentru aceasta Dumnezeu 'i au dat prinși în patimi de necinste; căci și cele de parte femească ale lor au schimbat întrebuițarea firească pe cea împotriva firii, 27 Asemenea și cei de parte bărbătească, lăsând întrebuițarea firească a femeii, fură aprinși în pofta lor între dênși, sêvîrșind rușinea, parte bărbătească în parte bărbătească, și primind în ei ênșile resplata ce trebuia a rătăcirii lor. 28 Și după cum n'au judecat de bun ca să aibă pe Dumnezeu în deplină cunoștință, și Dumnezeu 'i a dat la o gândire netrebnică, ca să facă cele ce nu se cuvin, 29 Plini fiind de orî ce nedreptate, *de desfrânare*, de rêtate, de pornire spre tot felul de înavuțire, de înrêire, umpluți de pismă, de omor, de ceartă, de înșălăciune, de viclenie, 30 Șoptitori, vorbitori de rêu, urîți de Dumnezeu, sumeți, îngâmfați, lăudăroși, născocitori de rele, nesupuși părinților, 31 Nepricepuți, călcători de cuvînt, fără iubire firească, *neîmpăcați*, fără milă; 32 Ca uni care cunoscênd bine hotărîrea lui Dumnezeu, că cei care făptuesc unele ca acestea sînt vrednici de moarte, nu numai că fac aceleași, dar și dau încuviințare la cei care le făptuiesc.

Judecata lui Dumnezeu este pentru toți. În zadar sê mândresc Iudei cu legea și cu tăerea împrejur. Atât Iudei cât și păgânii sînt păcătoși.

2 De aceea ești fără cuvînt de apărare, omule, orî care judeci; căci în aceea ce judeci pe altul pe tine însuți te osîndești, pentru că tu care judeci făptuești aceleași. 2 Dar noi știm că judecata lui Dumnezeu este după adevêr împotriva celor care făptuesc unele ca acestea. 3 Și socotești tu aceasta, omule, care judeci pe cei care făptuesc unele ca acestea, și care faci aceleași, că tu vei scăpa de judecata lui Dumnezeu? 4 Sau desprețuești bogăția bunătății lui și a îngăduirii și a îndelung răbdării, necunoscênd că bunătatea lui Dumnezeu te duce la pocăință? 5 Dar după învîrtoșarea ta și inimă nepocăită 'ți grămădești ție însuși mânie în zi de mânie și de descoperire a dreptei judecăți a lui Dumnezeu, 6 „Care va da fie căruia după lucrările sale,“ 7 Celor care după stăruință de bună lucrare caută mărire și cinste și neperire *le va da* vieață vecinică; 8 Iar pentru cei care fac zavistii și nu sê supun adevêrului, dar sînt supuși nedreptății, *va fi* mânie și aprindere, 9 Suferință și strîmtorare *va fi* peste orî ce suflet de om care lucrează cu desêvîrșire rêu, atît peste al Iudeului mai 'ntêiu cât și al Elenului; 10 Mărire ânse și cinste și pace va fi orî cui care lucrează binele, atît iudeului mai 'ntêiu cât și Elenului; 11 Căci la Dumnezeu nu este părtinire.

12 Căți dar ne avênd legea vor fi pécătuit, ca ne avênd legea vor și peri; și căți avênd legea vor fi pécătuit, prin lege vor fi judecați; 13 Pentru că nu auzitori legii sînt îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu, ci împlinitori legii vor fi îndreptățiți, 14 — Când dar neamuri care n'au legea fac din fire cele ale legii, aceștia, lege ne avênd, sînt loruși însuși lege, 15 Ca uni care dovedesc lucrul legii scris în inimile lor, dovadă dându le împreună a lor știință de sinele, și gândurile învinuitoare sau și apărătoare dintre dênși —, 16 În zioa când va judeca Dumnezeu prin Iisus Christos după evanghelia mea cele ascunse ale oamenilor.

17 Daca tu dar ești numit Iudeu și te razimi pe lege și te lauzi cu Dumnezeu, 18 Și cunoști voea lui și încuviințezi pe

cele bune, învățat fiind din lege, 19 Și ai încredere că tu însuși ești călăuză de orbi, lumină celor întru întunec, 20 Îndreptător al nemintoșilor, învățător al neștiutorilor, având icoana cunoștinței și adevărului în lege; 21 Decî tu care înveți pe altul pe tine însuși nu te înveți? Care predici: nu fura, furi? 22 Care zici: nu săvîrși adulter, săvîrșești adulter? Care urăști idoli, jăfuești templele? 23 Tu care te lauzi cu legea, necinstești pe Dumnezeu prin călcarea legii? 24 Pentru că „numele lui Dumnezeu din pricina voastră este defăimat între neamuri,“ după cum este scris.

25 Căci tăerea împrejur folosește într'adevăr dacă faci legea; dar dacă ești călcător de lege, tăerea ta împrejur s'a făcut netăere împrejur. 26 Decî dacă netăerea împrejur păzește hotărîrile legii, oare netăerea lui împrejur nu va fi socotită ca tăere împrejur? 27 Și cea din fire netăere împrejur care împlinește legea te va judeca pe tine călcător de lege în literă și tăere împrejur. 28 Pentru că nu este Iudeu cel în afară, nici tăere împrejur cea în afară în carne; 29 Ci Iudeu este cel în ascuns și tăere împrejur a inimei *este* în spirit iar nu în literă; pentru care lauda nu *este* de la oameni ci de la Dumnezeu.

Toți omenii fără deosebire sînt păcătoși și devin drepți fără merit, prin credință. Credință în Christos mîntuește. Credința nu desființează legea.

3 Decî care *este* mai multul Iudeului, sau care *este* folosul tăerii împrejur? 2 *Este* mult în orî ce chip. Mai întîiu că le au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu. 3 Cum dar dacă uni n'au crezut? Nu cum va necredința lor va desființa credincioșia lui Dumnezeu? 4 Să nu fie; dar fie Dumnezeu iubitor de adevăr, „iar orî ce om mincinos“, după cum este scris: „Ca să fii îndreptățit în cuvintele tale, și să biruești când vei judeca tu.“

5 Dacă dar nedreptatea noastră învederează dreptatea lui Dumnezeu, ce vom zice? Nu cumva că Dumnezeu care cercetează cu mâniea sa este nedrept? — ca un om vorbesc. — 6 Să nu fie; căci cum va judeca Dumnezeu lumea? 7 Iar dacă în a mea minciună a prisosit adevărul lui Dumnezeu spre mărirea lui, pentru ce mai sînt și eu judecat ca păcătos, 8 Și să nu facem cele rele ca să vie cele bune, după cum sîntem defăimați și după cum spun uni că zicem noi? Osînda lor este după drept.

9 Ce este dar? Avem noi apărare? Nicî de cum, pentru că am învinuit mai 'nainte atît pe Iudei cît și pe Eleni că toți sînt sub păcat, 10 După cum este scris că: „Nu este drept nici unul măcar, 11 Nu este care înțelege, nu este care caută pe Dumnezeu; 12 Toți s'au abătut, împreună netrebitori s'au făcut; nu este care face bunătate, nu este pînă la unul. 13 Mormînt deschis este gâtul lor. Cu limbile lor vicleniau, venin de aspidă sub buzele lor. 14 A căror gură este plină de blestem și amărăciune; 15 Iuși sînt picioarele lor spre vărsare de sînge, 16 Derăpănare și silnicie în căile lor, 17 Și cale de pace n'au cunoscut. 18 Nu este temere de Dumnezeu înaintea ochilor lor.“

19 Știm însă că tot ce zice legea, pentru cei care sunt în lege le spune, ca orî ce gură să fie închisă și toată lumea să fie vinovată lui Dumnezeu, 20 Pentru că din lucruri ale legii „nimeni nu va fi îndreptățit înaintea lui“; căci prin lege se dă cunoștința de păcat.

21 Astfel dar afară din lege s'a făcut cunoscut îndreptățire care vine de la Dumnezeu, dovedită fiind de lege și de

profeți; 22 Îndreptărire care vine de la Dumnezeu prin credință în Iisus Christos pentru toți și peste toți care cred. Căci nu este deosibire, 23 Pentru că toți păcătuiră și au lipsă de mărirea lui Dumnezeu, 24 Îndreptățiți fiind ei prin dăruire cu al lui dar prin răscumpărarea care este în Christos Iisus; 25 Pe care Dumnezeu 'l a pus la privire ispășitor prin credința în al său sânge, spre arătare a dreptății lui în timpul de acum, pentru ca să fie el drept și îndreptățind pe cel din credință în Iisus.

27 Decî unde este lauda? Afară fu lăsată. Prin care lege? A lucrurilor? Nu, ci prin lege de credință. 28 Căci socotim că omul este îndreptățit prin credință fără lucruri ale legii.

29 Sau Dumnezeu este al Iudeilor numai? Nu și al neamurilor? Este și al neamurilor, 30 De oare ce unul este Dumnezeu, care va îndreptăți tăerea împrejur din credință, și netăerea împrejur prin credință.

31 Decî desființăm noi legea prin credință? Să nu fie, ci statornicim legea.

Abraam însuși prin credință a fost îndreptățit. Darul lui Dumnezeu fu dat lui Abraam când nu era tăeat împrejur.

4 Decî ce vom zice că Abraam strămoșul nostru a fost aflat după trup?

2 Pentru că dacă Abraam a fost din lucruri îndreptățit, are cuvînt de laudă, dar nu înaintea lui Dumnezeu. 3 Căci ce zice scriptura? „Abraam crezu lui Dumnezeu, și 'i se socoti ca îndreptățire.“ 4 Ânsă celui care lucrează nu 'i se socotește plata cuvenită după dar, ci după datorie; 5 Iar celui care nu lucrează, dar crede în cel care îndreptățește pe necinstitorul de Dumnezeu, 'i se socotește credința lui ca îndreptățire.

6 După cum și David rostește lauda fericirii omului, căruia Dumnezeu 'i socotește fără lucruri îndreptățire, *zicînd*: 7 „Feriți ale căror fărădelegi au fost lăsate și ale căror păcate au fost acoperite; 8 Fericit bărbatul al cărui păcat nu 'l va socoti Domnul.“

9 Decî lauda acestei fericiri este pentru tăerea împrejur sau și pentru netăerea împrejur? Căci zicem: „să socoti lui Abraam credința ca îndreptățire.“

10 Decî cum să socoti? Fiind el în tăere împrejur sau în netăere împrejur? Nu în tăere împrejur, ci în netăere împrejur.

11 Și semn de tăere împrejur primi ca pecete a îndreptățirii credinței celei în netăerea împrejur, pentru ca să fie el părintele tuturor care în netăere împrejur fiind cred, spre a li se socoti și lor îndreptățire, 12 Și părinte al tăerii împrejur pentru aceia care sînt nu numai în tăere împrejur, dar și merg în urmele credinței cele în netăere împrejur a părintelui nostru Abraam.

13 Pentru că făgăduința, ca să fie el moștenitor al lumii n'a fost făcută nici lui Abraam nici urmașilor săi prin lege, ci prin îndreptățire din credință. 14 Căci dacă cei din lege sînt moștenitori, zădărnicită este credința și desființată este

făgăduința; 15 Pentru că legea pricinuește mânia; iar unde nu este lege, nu este nici călcare de lege. 16 De aceea din credință sînt moștenitori, ca să fie ei după dar, pentru ca făgăduința să fie temeinică pentru toți urmași, nu numai pentru cei din lege ci și pentru cei din credința lui Abraam, care este părintele nostru al tuturor, 17 — După cum este scris că „te am pus părinte al multor neamuri“ —, față de Dumnezeu înaintea căruia crezu, care dă viață celor morți și cheamă cele care nu sînt ca și fiind; 18 Abraam, care împotriva nădejdi, pe nădejde întemeiat crezu, ca să fie el părinte al multor neamuri după rostirea: „astfel vor fi urmași tăi;“ 19 Și fiind că nu fu slab în credință, nu ’și îndreptă privirea la ênsuși corpul sêu amorțit — fiind cam de o sută de ani, — nici la amorțirea pîntecelui Sarei; 20 Și în vederea făgăduinței lui Dumnezeu nu șovăi în necredință, ci fu împuternicit în credință, dând mărire lui Dumnezeu, 21 Și deplin încredințat fiind că ceea ce a făgăduit puternic este să și facă. 22 De aceea „i se și socoti ce îndreptățire.“

23 Și nu s’a scris pentru dênsul numai că „i se socoti“, 24 Ci și pentru noi căroră are să ni se socotiască, care credem în acela care a învieat din morți pe Iisus Domnul nostru, 25 Care „fu dat pentru greșalele noastre“ și fu învieat pentru îndreptățirea noastră.

Mântuirea vine din credință. Moartea și învierea lui Christos este pentru noi.

5 Decî îndreptățîți fiind noi din credință avem pace la Dumnezeu prin Domnul nostru Iisus Christos, 2 Prin care am avut și apropierea prin credință la acest dar, în care stăm și ne lăudăm pe nădejdea mării lui Dumnezeu.

3 Și nu numai pe nădejde ne lăudăm, ci ne lăudăm și în suferințe, știind că suferința pricinuește stăruință, 4 Iar stăruința încercare, și încercarea nădejde; 5 Iar nădejdea nu dă de rușine, pentru că iubirea lui Dumnezeu este turnată în inimile noastre prin spirit sânt care ne fu dat noî.

6 Pentru că, fiind noi ânchê neputinioși, Christos la timp convenit muri pentru necinstitorî de Dumnezeu. 7 Negreșit cu anevoe va muri cineva pentru un drept; căci pentru cel bun poate și îndrăsnește cineva să moară; 8 Dumnezeu dar învederează către noi iubirea sa ênsăși, pentru că Christos, fiind noi ânchê pécătoși, muri pentru noi. 9 Decî îndreptățîți fiind acum în sîngele lui, mult mai lesne vom fi scăpați prin el de mâniea dumnezească, 10 Căci dacă, urfîți fiind noi, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului sêu, mult mai vîrtos, împăcați fiind, vom fi scăpați prin viața lui;

11 Dar nu numai vom fi scăpați, ci și ne lăudăm în Dumnezeu prin Domnul nostru Iisus Christos, prin care am luat acum împăcarea.

După cum pécatul și mórtea a venit prin Adam astfel dreptatea și vieța prin Christos la toți ómenii.

12 Drept aceea după cum printr’un om intră pécatul în lume, și prin pécac moartea, și astfel moartea străbătu la toți oameni, pentru că toți pécătuiră; 13 Căci pênê la lege era pécac în lume, dar pécac nu se trece în socoteală când nu este lege. 14 Totuși moartea a domnit de la Adam pênê la Moise și peste cei care nu pécătuiră în asemănarea călcării lui Adam, care este chip al celui viitor. 15 Ânsê nu după cum este greșala, așa și darul, căci dacă cei mulți au murit prin greșala unuia, cu mult mai mult a prisosit la cei mulți darul lui Dumnezeu și dăruirea prin darul unui om, Iisus Christos.

16 Și darul nu este ca printr'unul care păcătuie; pentru că de la unul este judecare spre osîndă, iar darul este din multe greșăli spre îndreptărire. 17 Căci dacă prin greșala unuia domni moartea printr'unul, cu mult mai mult cei care primesc prisosirea darului și a dăruirii îndreptăririi vor domni în viață printr'unul, Iisus Christos. 18 Decî dar, după cum printr'o greșală veni osîndă pentru toți oameni, tot așa și printr'o hotărîre de îndreptărire veni pentru toți oameni îndreptărire care dă viață. 19 Căci după cum prin neascultarea unui om cei mulți se făcură păcătoși, tot așa și prin ascultarea unuia cei mulți se vor face drepi.

20 Dar să mai alătură legea ca să se înmulțiască greșala; și unde s'a înmulțit păcatul, a prisosit darul peste măsură, 21 Pentru ca după cum a domnit păcatul în moarte, tot așa să domniască și darul prin îndreptărire spre viață vecinică prin Iisus Christos Domnul nostru.

Sfințirea și noua ascultare e rodul îndreptăririi prin credință

6 Ce vom zice dar? Să rămânem în păcat pentru ca să se înmulțiască darul? 2 Să nu fie. Noi care ne am lepădat de păcat, cum vom mai veui într'ensul? 3 Sau nu cunoașteți că toți care am fost botezați în Christos Iisus, în moartea lui am fost botezați? 4 Deci înmormențați am fost împreună cu dînsul prin botezul în moartea *lui*, pentru ca după cum Christos fu sculat dintre morți prin mărirea Tatălui, așa și noi să umblăm în învoire de viață. 5 Căci, dacă ne am făcut împreună părtași în asemănarea morții lui, vom fi și în aceea a învierii lui, 6 De oare ce cunoaștem aceasta, că omul nostru cel vichiu fu răstignit împreună cu dînsul, ca să fie desființat corpul păcatului, pentru ca noi să nu mai slujim păcatului; 7 Fiind că cine a murit este desvinovățit de păcat. 8 Dacă dar am murit împreună cu Christos, credem că vom și veui împreună cu dînsul, 9 Știind că Christos sculat fiind dintre morți nu mai moare; moartea nu mai are stăpînire peste el. 10 Căci ceea ce a murit, a murit o dată pentru totdeauna față de păcat; iar ceea ce vețuește, față de Dumnezeu vețuește. 11 Așa și voi socotiți v_e pe voi ênșiv_e că sînteți morți față de păcat, dar vețuind față de Dumnezeu în Christos Iisus, *Domnul nostru*.

12 Decî să nu domniască păcatul în corpul vostru cel muritor, spre a 'l asculta în poftele lui, 13 Nicî nu înfățîșați păcatului membrele voastre *ca* arme de nedreptate, ci înfățîșați v_e pe voi ênșiv_e lui Dumnezeu ca fiind vii dintre morți, și membrele voastre *înfățîșați le* lui Dumnezeu *ca* arme ale îndreptăririi. 14 Căci păcatul nu va avea stăpînire peste voi; pentru că nu sînteți sub lege ci sub dar.

15 Decî ce *este*? Să păcătuim, pentru că sîntem sub lege ci sub dar? Să nu fie. 16 Nu știți voi că cui v_e înfățîșați pe voi ênșiv_e robî spre ascultare, robî sînteți ai aceluia de care ascultați, fie ai păcatului spre moarte, fie ai ascultării spre îndreptărire? 17 Dar mulțumită lui Dumnezeu că erați robî ai păcatului, și ați ascultat din inimă de al învățăturii isvod la care ați fost dați, 18 Scutiți fiind âns_e de păcat, ați fost făcuți robî pentru îndreptărire. 19 Omenește vorbesc din pricină de neputință a trupului vostru. Căci după cum ați fost înfățîșat membrele voastre roabe necurătenii și fărădelegii spre fărădelege, astfel acum înfățîșați membrele voastre roabe îndreptăririi spre sântire. 20 Căci cînd erați robî ai păcatului, erați scutiți de îndreptărire. 21 Decî ce rod aveți atunci de la acelea de care avum v_e rușinați? Pentru că sfișitul acelora este moarte 22 Acum dar scutiți fiind de păcat, și robî fiind făcuți lui Dumnezeu, aveți rodul vostru spre sântire, iar

sfirșitul vieții vecinice. 23 Pentru că plata păcatului este moarte, iar darul lui Dumnezeu viață vecinică în Christos Iisus, Domnul nostru.

Legea (ceremonială) fiind desființată, trebuie să ne supunem lui Christos.

7 Sau nu știți, fraților, — căci cunoscătorilor de lege le vorbesc — că legea are stăpânire asupra omului pe cât timp este el în viață? 2 Căci femeia măritată este legată prin lege de bărbatul ei în viață; iar dacă va fi murit bărbatul, ea este desfăcută de legea *care o lega* cu bărbatul. 3 Decă dar în viață fiind bărbatul ei se va numi se va numi adulteră, dacă se face *femeie* altui bărbat; iar dacă va fi murit bărbatul ei, scutită este de lege spre a nu fi ea adulteră, fiind *femeie* altui bărbat.

4 Astfel, frați mei, și voi omorâți ați fost față de lege prin corpul lui Christos, spre a fi voi ai altuia, ai celui sculat dintre morți, pentru ca să aducem roade lui Dumnezeu. 5 Căci, când eram în carne, patimile păcatelor care sunt prin lege erau lucrătoare în membrele noastre, ca să aducă roade morții; 6 Dar acum furăm desfăcuți de lege, morți fiind *față de aceea* în care eram ținuți cu silnicie, astfel că noi slujim în înnoirea spiritului și nu în vechimea literei.

7 Ce vom zice dar? Este legea păcat?

Să nu fie. Dar păcatul nu 'l am cunoscut decât prin lege; căci pofta n'o știam, dacă nu zicea legea: „nu pofti.“ 8 Păcatul dar luând pornire prin poruncă lucră cu deservire în mine ori ce poftă; pentru că fără lege mort este păcatul. 9 Și eu eram altă dată viu fără lege; dar când veni porunca, păcatul iar a învieat, 10 Și eu am murit și porunca care era spre viață, aceasta 'mi se înmeri spre moarte; 11 Căci păcatul luând pornire prin poruncă mă amăgi și printr'ênsa mă omorî. 12 Astfel dar legea *este* sântă și porunca *este* sântă și dreaptă și bună.

13 Decă ce era bun 'mi a fost moarte?

Să nu fie; ci păcatul 'mi a fost moarte, ca să se arate păcat *prin aceea* că prin ce era bun 'mi a pricinuit moarte, pentru ca păcatul să fie prin poruncă peste măsură păcătos.

Carnea luptă împotriva spiritului. Omul e robul păcatului.

14 Căci știm că legea este în sine spirituală; iar eu sunt de carne, vândut sub păcat. 15 Pentru că ce servesc nu cunosc; de oare ce nu ce voesc aceasta făptuesc; ci ce urăsc aceasta fac. 16 Iar dacă nu ce voesc aceasta fac, zic împreună cu legea că ea este bună. 17 Acum dar nu mă servesc eu aceasta, ci păcatul care locuește în mine. 18 Căci știu că ceva bun nu locuește, adecă în carnea mea; pentru că a voi este în mine, dar a lucra cu deservire binele nu. 19 Căci nu fac binele pe care 'l voesc, ci răul pe care nu 'l voesc pe acesta 'l făptuesc. 20 Iar dacă ce nu voesc aceasta, nu mă servesc eu aceasta, ci păcatul care locuește în mine. 21 Decă găsesc pentru mine, care voesc legea spre a face binele, că răul 'mi stă înainte. 22 Mă bucur ânsă împreună cu legea lui Dumnezeu potrivit omului dinăuntru, 23 Dar vęd membrele mele o altfel de lege, luptându se împotriva legii minții mele și robindu mă pentru a păcatului lege, care este în membrele mele.

24 Muncit om sânt eu! Cine mă va scăpa de corpul acestei morți? 25 Mulțumesc lui Dumnezeu prin Iisus Christos Domnul nostru. Decî dar eu ênsumî slujesc cu mintea legîi lui Dumnezeu, iar cu carnea legîi pecatului.

Credincioșii sânt scutiți de osândire, umblând după spiritul divin, devin fii lui Dumnezeu și sânt scutiți și sânt împreună moștenitori cu Christos. Făptura suspină. Spiritul mijlocește pentru cei sânti. Unirea celor aleși ai lui Dumnezeu cu Christos.

8 Nicî o osîndire acum dar pentru cei care sânt în Iisus Christos, *cei care umblă nu potrivit cărnii, ci potrivit spiritului.* 2 Pentru că legea spiritului care duce la vieață în Christos Iisus m' a scutit de legea pecatului și a morții. 3 Căci ceea ce era peste putința legii, întru cât era neputincioasă prin carne, Dumnezeu, trimițînd pe ênsuși Fiul sêu în asemănare de carne pecatooasă și pentru pecat, osîndi pecatul în carne, 4 Pentru ca hotărîrea legii să fie împlinită în noi, care nu umblăm potrivit cărnii ei potrivit spiritului.

5 Căci care sânt potrivit cărnii gîndesc cele ale cărnii, iar care sânt potrivit spiritului cele ale spiritului. 6 Pentru că gîndirea cărnii este moarte, iar gîndirea spiritului vieață și pace: 7 De oare ce gîndirea cărnii este vrăjmașă împotriva lui Dumnezeu; pentru că nu se supune legii lui Dumnezeu, căci nicî nu poate. 8 Iar cei care sânt în carne nu pot să placă lui Dumnezeu.

9 Voi ânsê nu sînteți în carne ci în spirit, daca într' adevêr locuește în voi spiritul lui Dumnezeu. Iar daca cineva nu are spiritul lui Christos, acesta nu este al lui. 10 Și daca Christos eeste în voi, corpul *este* mort față de pecat, iar spiritul este vieață față de îndreptățire. 11 Daca dar spiritul celui care sculă pe Iisus dintre morți locuește în voi, cel care sculă pe Christos Iisus dintre morți va face vii, prin spiritul sêu care locuește în voi, și corpurile voastre muritoare. 12 Decî dar, fraților, darotî sîntem nu cărnii, ca să vețuim potrivit cărnii. 13 Căci daca vețuiți potrivit cărnii, aveți să muriți; iar daca în virtutea spiritului omorîți lucrările corpului, veți fi în vieață.

14 Căci toți care sânt mînași de spiritul lui Dumnezeu, aceștia sînt fii ai lui Dumnezeu. 15 Pentru că nu primirăși spirit de robie iar spre temere, ci primirăși spirit de înfiare, în care strigăm: Abba, Tată. 16 Spiritul ênsuși mărturisește împreună cu spiritul nostru că sîntem fii ai lui Dumnezeu. 17 Iar daca *sîntem* fii, și moștenitori *sîntem*; moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori ai lui Christos, daca într' adevêr suferim împreună cu dênsul ca să și fim măriți împreună cu el.

18 Căci socotesc că suferințele timpului d' acum nu sînt de acelaș preț față de mărirea ce are să fie descoperită pentru noi. 19 Pentru că dorul stăruitor al făpturei așteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu. 20 Fiind că făptura fu supusă zădărniciii, nu de bună voe, ci pentru acela care o supuse pe temeiul nădejdi. 21 Căci ênsuși făptura va fi scutită de robiea stricăciunii, spre a fi stăpînă de sine a mării fiilor lui Dumnezeu. 22 Căci știm că toată făptura suspină și este în dureri pêne acum. 23 Dar nu numai *toată făptura*, ci și noi, deși avem pîrga spiritului, și noi chiar suspinăm în noi ênșine, așteptînd cu nerăbdare înfiarea, rîscumpărarea corpului nostru. 24 Căci în nădejde am fost mîntuiți; dar nădejde vîzută nu este nădejde; căci cine nădăjdueste ceea ce vede? 25 Iar daca nădăjduim ce nu vedem, așteptăm cu

stăruință.

26 Astfel dar și spiritul vine în ajutor slăbiei unii noastre. Căci nu știm ce să cerem întru cât trebuie în rugăciunile noastre, dar acelaș spirit mijlocește pentru binele nostru prin suspinuri de nespus. 27 Iar cercetătorul inimilor știe care *este* gândirea spiritului, fiind că se roagă pentru sânti după cum voește Dumnezeu.

28 Știm că pentru cei care iubesc pe Dumnezeu ori ce lucrează spre bine împreună, ca pentru uni care sânt chemați potrivit unei puneri la cale. 29 Căci pe care 'i a cunoscut mai d' înainte, 'i a și rînduit mai d' înainte asemenați la față cu chipul Fiului său, pentru ca să fie El întîiunăscut între mulți frați; 30 Iar pe care 'i a rînduit mai d' înainte, pe aceștia 'i a și chemat; și pe care 'i a chemat, pe aceștia 'i a și îndreptătit; iar pe care 'i a îndreptătit, pe aceștia 'i a și mărit.

31 Ce vom zice dar față de acestea? Dacă Dumnezeu *este* pentru noi, cine stă împotriva noastră? 32 Care într' adevăr nu cruță pe însuși Fiul său, ci îl dete pentru noi toți, cum nu ne va dărui și împreună cu dînsul toate? 33 Cine va ridica învinuire împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este îndreptățitor? 34 Cine este osînditor? Christos Iisus care muri, dar mai vîrtos care fu sculat dintre morți, care este de a dreapta lui Dumnezeu, care și mijlocește pentru noi?

35 Cine ne va despărți de iubirea lui Christos? Suferință sau strîmtorare sau urmărire sau foamete sau golătate sau primejdie sau spadă? 36 După cum este scris că „pentru tine sîntem omorîți toată zioa, socotiți am fost ca oi de înjunghere.“ 37 Dar în toate acestea mai mult biruim prin cel care ne iubi pe noi. 38 Căci sînt încredințat că nici moarte nici vieță, nici ângerî nici stăpîniri, nici ce este acum nici ce va fi, nici puteri 39 Nici înălțime nici adîncime nici vre o altfel de făptură nu va putea să ne despartă de iubire lui Dumnezeu ce este în Christos Iisus Domnul nostru.

Făgăduința lui Dumnezeu este nestrămutată. Adevărați urmași ai lui Abraam. Darul lui Dumnezeu. Iacob și Esau, Moise și Farao. Profeții despre alegerea neamurilor.

9 Adevăr zic în Christos, nu mint, știința de mine ênsumî dovedindu 'mi împreună cu mine în spiritul sânt, 2 Că mare întristare am și neîncetată durere în inima mea. 3 Căci aș dori să fiu eu ênsumî anatema de la Christos pentru frați mei, rudele mele după trup, 4 Ca uni care sînt Israeliți, care au înfiarea și mărirea și așezămintele și darea legii și slujba dumnezească și făgăduințele, 5 Care au părinți, și din care *este* după trup Christosul, care este peste toate Dumnezeu binecuvântat în veci. Amin.

6 Dar nu *vorbesc* de felul cum a căzut cuvîntul lui Dumnezeu. Căci nu toți care sînt din Israel sînt Israeliți; 7 Și nu pentru că *sînt* urmași lui Abraam, sînt toți fii, ci: „în Isaak 'și se va numi urmaș“; 8 Adecă, nu fii din trup sînt fii ai lui Dumnezeu, ci fii din făgăduință sînt socotiți drept urmași. 9 Căci cuvîntul făgăduinței este: „pe timpul acesta voi veni și Sara va avea fiu.“

10 Dar nu numai *Sara avu cuvînt dumnezeesc*, ci și Rebeca avînd pat de la unul, de la Isaac părintele nostru, 11 — Căci deși nu erau âncă născuți copii și nu făptuiră ceva bine sau rău, pentru ca găsirea cu cale a lui Dumnezeu să rămîe

potrivit alegerii, nu din fapte ci de la cel care cheamă —, 12 ³ I s' a zise c' „cel mare va sluji celui mic;“ 13 Dup' cum este scris: „pe Iacob ³ I am iubit, iar pe Esau ³ I am ur'it.“

14 Ce vom zice dar? Nu cumva este nedreptate la Dumnezeu? S' a nu fie. 15 C'c' zice lui Moise: „vo' milui pe or' vine miluesc, si m' vo' 'ndura de or'-cine m' 'ndur,“ 16 Dec' dar nu *este* de la cel care voe'te nici de la cel care alearg' a, ci de la Dumnezeu care milue'te. 17 C'c' scriptura zice lui Farao c' a: „pentru aceasta chiar te am de'şteptat, ca s' a ar'at 'n tine puterea mea, si ca s' a fie dat 'n 'ştire numele meu 'n tot p' m'ntul.“ 18 Dec' dar pe cine voe'te *il* milue'te, iar pe cine voe'te *il* 'nv'rto'az' a.

19 Dar ³ mi ve' zice: pentru ce s' e mai pl'ange? C'c' hot'ar'irii lui cine s' e 'mprotive'te?

20 Negre'it, omule, tu cine e'ti care r'espun'zi 'mprotiva lui Dumnezeu? „Nu cumva va zice pl'asmuitura c'atre pl'asmuitoar' a: pentru ce m' ai f'cut astfel? 21 Sau nu are olarul putere peste lutul lui, ca din aceea'şi fr' m'nt'atur' a s' a fac' a un vas spre cinste, iar altul spre necinst? 22 Cum dar, daca Dumnezeu voind s' a 'şi arate m'niea si s' a 'şi fac' a cunoscut puterea 'ng'adu' i 'n mult' a 'ndelung' a r'bdare vase de m'nie 'ntocmite spre peire, 23 Si ca s' a fac' a cunoscut bog'at'ia m'are'ii lui peste case de mil' a pe care mai d' inainte le a g'atit spre m'rire? 24 *Astfel fiind noi*, ne si chem' a nu numai dintre Iude' i ci si dintre neamur' i,

25 Dup' cum zice si Osea: „Vo' numi pe care nu este poporul meu poporul meu, si pe care nu este iubit' a iubit' a, 26 Si va fi 'n locul unde li s' e zise: vo' nu s'nte'ii poporul meu, acolo vor fi numi'ii fi' ai viului Dumnezeu.“

27 Iar Isaia strig' a despre Israel: „daca num'rul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul m'rii, r' m' a'ita *numai* s' e va m'ntui. 28 C'c' el va aduce la 'ndeplinire si scut va alc'atui judecat' a *in dreptate*; pentru c' a Domnul va face judecat' a *scurt alc'atuit' a*“ pe p' m'nt. 29 Si dup' cum a zis mai 'nainte Isaia: „Daca Domnul Sabaot nu ne ar fi l'asat o s' m'nt' a, ca Sodoma am fi fost si ca Gomora am fi fost aseman' a' i.“

30 Ce vom zice dar? C' a neamur' i care nu alearg' a dup' e 'ndrept' a'ire apucar' a 'ndrept' a'irea, si 'ndrept' a'irea care este din credin' a; 31 Iar Israel alerg' a'nd dup' e legea 'ndrept' a'irii nu ajunse la lege *d'at'oare* de 'ndrept' a'ire. 32 Pentru ce? Pentru c' a *alergarea fu* nu din credin' a, ci dup' e cum este din lucrur' i *ale legi*; c'c' i „s' e lovira de peatra poticnirii,“ 33 Dup' cum este scris: Iat' a eu pun 'n Sion peatra de poticnire si st'nc' a de sminteal' a, si cine crede 'ntr' e 'nsul nu va fi ru'inat.“

'ndrept' a'irea din credin' a fa' a cu 'ndrept' a'irea din lege. Profe'ii despre Iude' i si neamur' i.

10 Fra'ilor, bun'avointa inimei mele si cererea c'atre Dumnezeu s'unt pentru d' n' si spre m'ntuire. 2 C'c' i le m'rturisesc c' a au r'avn' a pentru Dumnezeu, dar nu potrivit unei depline 'n'elegeri; 3 Pentru c' a necunosc'nd 'ndrept' a'irea de la Dumnezeu si c' a'ut' a'nd s' a statorniceasc' a a lor 'ndrept' a'ire, nu s' au supus 'ndrept' a'irii de la Dumnezeu. 4 C'c' i s'fir'it al legi' i este Christos spre 'ndrept' a'ire or' i cui care crede.

5 Căci Moise scrie despre îndreptățirea care este din lege, că „omul care va fi făcut acele *rîndueli* viu va fi printr' ênsa.“
6 Iar *despre* îndreptățirea din credință astfel zice: nu zice în inima ta: „cine se va sui în cer?“ — aceasta însemnează a aduce jos pe Christos; — 7 Sau orî cine se va pogorî în abis?“ — aceasta însemnează a scoate afară pe Christos dintre morți. — 8 Dar ce zice? „Aproape de tine este cuvîntul, în gura ta și în inima ta; adecă cuvîntul credinței pe care ' l predicăm. 9 Pentru că dacă vei fi mărturisit cu gura ta pe Domnul Iisus, și vei fi crezut în inima ta că Dumnezeu ' l a sculat dintre morți, vei fi mântuit; 10 Căci cu inima se crede spre îndreptățire, iar cu gura se mărturisește spre mântuire.

11 Pentru că scriptura zice: „orî cine care crede într' ênsul nu va fi rușinat.“ 12 Căci nu este deosibire de Iudeu și Elen; fiind că el este Domn al tuturor, bogat fiind pentru toți care ' l cheamă. 13 „Pentru că orî cine care va fi chemat numele Domnului mântuit va fi.“

14 Dar cum să cheme pe acela în care nu crezură? Și cum să crează în acela despre care nu auziră? Și cum să auză fără predicator? 15 Și cum să predice dacă nu vor fi trimis? După cum este scris: „cât de frumoase sînt picioarele *celor care binevestesc pace*, celor care binevestesc cele bune.“ 16 Dar nu toți s' supuseră evanghelii. Căci Isaia zice: „Doamne, cine crezu la cele auzite de la noi?“ 17 Decî credința vine din cele auzite, iar cele auzite prin cuvîntul lui Cristos.

18 Dar întreb, oare nu auziră ei? Negreșit: Peste tot pămîntul eși glasul lor. Și la marginile lumii rosturile lor. 19 Dar întreb, oare nu cunosc Israel? Moise cel d' întîiu zice: „Eu v' voi întărîta asupra unui nepopor, asupra unui popor neînțelegător v' voi așța la mînie.“ 20 Iar Isaia îndrăznește și zice: „Aflat am fost pentru cei care nu mă caută, cunoscut m' am făcut celor care nu întrebă de mine.“ 21 Și către Israel zice: „toată zioa întinsei mîinile mele către un popor neascultător și împotivitor cu vorba.“

O parte de Iudei sînt aleși, iar o parte rîspinși. Necredința Iudeilor este mântuirea neamurilor. Tot Israelul va fi mântuit o dată.

11 Decî întreb, „oare înlătură Dumnezeu pe poporul s'eu?“ Să nu fie. Căci și eu sînt Israelit, din neamul lui Abraam, din seminția lui Beniamin. 2 „Dumnezeu nu înlătură pe poporul s'eu“ pe care îl cunosc mai d' înainte. Sau nu știți ce spune scriptura unde v' vorbește de Elie, cum s' plînge el lui Dumnezeu împotiva lui Israel? 3 *Zicînd*: „Doamne, pe profeți t'ei ' i omorîră, altarele tale din temelie le rîsturnară, și eu am rîm as singur și caută sufletul meu.“ 4 Dar ce ' i zice rîspunsul dumnezeesc? „' Mi am lăsat șapte mii de bărbați, ca uni care nu ' și plecară genunchiu lui Baal.“ 5 Decî astfel și în timpul de acum a fost o rîmășiță potrivit unei alegeri din dar; 6 Iar dacă este din dar, nu mai este din lucruri; altfel darul nu s' mai face dar. Și *dacă este din lucruri, nu mai este dar; astfel lucrul nu mai este lucru.*

7 Decî ce este? Israel nu dobîndi aceea ce caută cu stăruință, iar cei aleși dobîndiră; și ceilalți fură învîrtoșați, 8 După cum este scris: „Dumnezeu le dete spirit de am_ețire, ochi ca să nu vază și urechi ca să nu auză pînă în zioa de azi.“ 9 Și David zice: „Facă se masa lor spre laț și spre vînanare, și spre pîdică și *astfel* spre rîsplată lor, 10 Întunece se ochi lor ca să nu vază, și încovoae pururea spinarea lor.“

11 Decî întreb, oare nu s'ă poticniră ca să cază?

Să nu fie. Ci prin greșala lor *s'ă făcut* mântuirea pentru neamuri, ca să 'i facă pe dênși rîmnitorî. 12 Dacă dar greșala lor *fu* o bogăție a neamurilor, cu cât mai vîrtos întreg numărul lor? 13 Voă neamurilor vă vorbesc. Decî întru cât sînt eu al neamurilor apostol ' mi laud slujba mea, 14 Poate cumva voi face rîmnitorî pe ai mei, și voi scăpa pe uni dintr' ênși. 15 Căci dacă înlăturarea lor este a lumîi împăcare, ce *va fi* adăogirea lor dacă nu vieța dintre morți? 16 Iar dacă pîrga este sântă și frămîntătura *este sântă*; și dacă radăcina este sântă, și ramurile *sînt sante*.

17 Și dacă unele dintre ramuri fură rupte, tu ânsă, deși maslin sêlbatic fiind, ai fost altoit într' ênsele și te ai făcut împreună părtaș al rădăcinei și al sucului maslinului, 18 Nu te mândri față de ramuri; iar dacă te mândrești, nu tu ții rădăcina, ci rădăcina pe tine. 19 Dar veî zice: ramuri fură rupte pentru ca eu să fiu altoit. 20 Bine; din pricina necredinței fură rupte, iar tu prin credință stai. Nu fii cu gîndul pe sus, ci teme te. 21 Căci dacă Dumnezeu nu cruță ramurile firești, nici pe tine nu te va cruța.

22 Decî vezi bunătate și asprime de la Dumnezeu; asprime către cei care căzură, iar către tine bunătate de la Dumnezeu, dacă veî fi stăruit în bunătatea lui, altfel și tu veî fi tăeat. 23 Și aceia dar, dacă nu vor fi stăruit în necredință, vor fi altoiți; căci puternic este Dumnezeu să 'i altoiască iarăș. 24 Căci dacă tu ai fost tăeat din firescul maslin sêlbatic și împrotiva firii ai fost altoit în maslin bun, cu atât mai vîrtos aceștia, care sînt firești, vor fi altoiți în al lor maslin.

25 Căci nu voesc, fraților, ca voi să nu cunoașteți taîna aceasta, pentru ca să nu fiți înțelepți după a voastră găsire cu cale, că învirtoșare a fost în parte pentru Israel pênă ce va fi intrat întreg numărul neamurilor. 26 Și astfel tot Israelul va fi mîntuit, după cum este scris: „Veni va din Sion Mîntuitorul, înlătura va necucernicii de la Iacob. 27 Și acesta este așezămîntul *eșit* de la mine pentru dênși, când voi fi înlăturat păcatele lor.“ 28 Negreșit după evanghelie sînt urîți *de Dumnezeu* pentru voi, dar după alegere sînt iubiți pentru părinți lor; 29 Căci fără părere de rău sînt darurile și chemarea lui Dumnezeu. 30 Pentru că după cum și voi n' ați ascultat altă dată de Dumnezeu, iar acum ați fost miluiți prin neascultarea lor, 31 Astfel și aceștia n' au ascultat acum, ca prin mila voastră să fie și dênși miluiți. 32 Căci Dumnezeu închise împreună pe toți spre neascultare, pentru ca pe toți să 'i miluiască.

Preamărire a minunatelor căi dumnezeesci.

33 O, adîncime a bogății și a înțelepciunii și a cunoștinței lui Dumnezeu; cât de neprimitoare de cercetare sînt judecățile lui și cât de neprimitoare de urmare căile lui. 34 Pentru că „cine a cunoscut gîndul Domnului? Sau cine s' a făcut sfetnicul lui? 35 Sau cine 'i a dat întîeu lui, și 'i se va da înapoi?“ 36 Că toate sînt dintr' ênsul și printr' ênsul și pentru dînsul; *Lui* fie mărire în veci. Amin.

Îndemnuri la sântenie. Întrebuițarea folositoare a deosebitelor daruri.

12 Vă îndemn dar, fraților, prin îndurările lui Dumnezeu, ca să înfățișați corpurile voastre ca o jertfă vie, sântă, bineplăcută lui Dumnezeu, închinăciunea voastră cuvenită gîndirii. 2 Și să nu fiți în asemănare cu veacul acesta, ci să

vă schimbați prin înnoirea minții *voastre*, pentru ca să cercetați voi care este voea lui Dumnezeu, binele și bineplăcutul și desăvârșitul.

3 Căci în puterea darului care ʼ mi este dat mie zic orîi cui care este între voi, să nu fie cu gând mai pe sus decât ceea ce trebuie să gîndiască, ci să gîndiască ca să fie întreg la minte, Dumnezeu a împărțit fie căruia după măsură de credință. 4 Pentru că după cum întrʼ un singur corp avem multe membre, și membrele toate nu au aceeași lucrare, 5 Astfel noi cei mulți un singur corp sîntem în Christos, iar câte unul sîntem membri uni pentru alți.

6 Avînd ansă deosibite daruri potrivit darului care ne a fost dat noă; fie profeție după măsura credinței, *să profetizăm*; 7 Fie diaconie, în diaconie *să fim*; fie că este învățător, în învățătură *să fie*; 8 Fie că este îndemnător, în îndemnare *să fie*; cel care împărtășaște cu firească nevinovăție *să împărtășască*; cel care este rînduit mai mare, cu sîrguință *să fie*; cel care miluește, cu blîndețe *să miluiască*. 9 Iubirea *să fie* fără fățărie. Urîți rîul, lipiți vî de bine;

10 În iubirea frățească uni către alți fiți cu iubire firească în cinste fiți călăuză uni altora, 22 În sîrguință nepregetători, fiți ferbinți cu spiritul, slujiți Domnului. 12 În puterea nădejdiî bucurați vî, în suferință fiți statornici, în rugăciune fiți stăruitori cu răbdare, 13 La trebuințele sînților faceți vî părtași, grăbiți vî cu ospitalitatea.

14 Binecuvîntați pe cei care vî urmăresc; binecuvîntați și nu blestemați.

15 Să vî bucurați cu cei care se bucură, să plîngeți cu cei care plîng. 16 Gîndiți aceeaș uni pentru alți; nu gîndiți la cele înalte, ci lăsați vî a fi duși de cele smerite; nu vî faceți înțelepți după a voastră găsire cu cale.

17 Nu resplătiți nimenui rîu pentru rîu; purtați grijă de cele bune înaintea tuturor oamenilor, 18 Daca este cu putință, întru cât vî privește, trăiți în pace cu toți oameni; 19 Nu vî rîsbunați voi ênșivî, iubiților, ci dați loc mâniî; căci scris este: „a mea este rîsbunarea, eu voi resplăti, zice Domnul. 20 Ci daca va fi flămînzit vrăjmașul tîu, dă ʼ i de mîncare; daca va fi însetat, dă ʼ i să bea; căci făcînd aceasta cărbunî de foc veî grămădi pe capul lui.“ 21 Nu fiî biruit de către rîu, ci biruește rîul prin bine.

Supunerea față de stăpîniri.

13 Orî ce suflet fie supus înaltelor stăpîniri. Căci nu este stăpînire decât de la Dumnezeu, iar care sînt de Dumnezeu sînt rînduite. 2 Astfel cine nu este supus stăpîniriî se împrotivește întocmiriî lui Dumnezeu; iar cei care se împrotiveșc vor lua osîndă pentru dênși ênșile. 3 Pentru că cei marî nu sînt o teamă pentru fapta bună ci pentru rîu. Voești dar să nu te temî de stăpînire? Fă binele, și veî avea laudă de la dînsa. 4 Căci este slujitoarea lui Dumnezeu spre bine ție; iar daca veî fi făcut rîul, teme te; pentru că nu fără cuvînt poartă spada; căci este slujitoarea lui Dumnezeu, rîsbunătoare în privința mâniî pentru cel care făptuește rîul. 5 De aceea trebuință este ca să fiți supuși, nu numai din pricina mâniî, ci și pentru a voastră știință de sinevî.

6 Căci pentru aceasta plătiți și dări, căci ei sînt slujitori ai lui Dumnezeu, pentru aceasta chiar sînt stăruitori. 7 Dați tuturor datoriile, celui care cere darea, *dați* darea, celui care cere vama, vama, celui care cere teama, teama, celui care cere cinstea, cinstea.

Îndemnare să iubim pe aproapele nostru.

8 Nu datoriți nimenui nimic, decât numai a vă iubi uni pe alți; căci cine iubește pe un altul a împlinit legea. 9 Căci: „nu săvîrși adulter, nu omori, nu fura, *nu mărturisi strâmb*, nu pofti,“ și orî ce altă poruncă, în acest cuvînt este coprinsă, în: „iubește pe aproapele tîu ca pe tine însuși.“ 10 Iubirea pentru aproapele nu săvîrșăște rîu; decî coprinsul legî este iubirea.

Îndemnare să umblăm în lumină.

11 Și aceasta find că știți timpul cuvenit, că acum *este* ceasul ca voi să fiți deșteptați din somn; căci acum mîntuirea este mai aproape de noi decît cînd am crezut. 12 Noaptea a înaintat, zioa s' a apropiat. Să lepădăm dar lucrurile întunerecelui, să îmbrăcăm armele luminii. 13 Să umblăm cuviincios ca în timpul zilei, nu în ospețe desfătătoare și beții, nu în culcări rușinoase și desfrînări, nu în ceartă și rîmnire; 14 Ci luați îmbrăcăminte pe Domnul Iisus Christos, și nu purtați grijă de trupul vostru spre poftă.

Crușare pentru cei slabî în credință. Sminteala trebuie înlăturată în mîncare și în ținerea zilelor. Christos este judecător. Fie care să urmeze după credința sa.

14 Iar pe cel slab în credință luați ' l la voi, nu spre lămurirea gîndurilor. 2 Unul are încredere să mînînce de toate, dar cel slab mînîncă legume. 3 Cine mînîncă să nu desprețuiască pe care nu mînîncă; iar cine nu mînîncă să nu judece pe care mînîncă; căci Dumnezeu ' l a luat la sine. 4 Tu cine ești care judeci slugă streină? Față de Domnul sîu numai stă sau cade; dar va sta, pentru că Domnul are putere ca să ' l facă să stea.

5 Unul alege o zi față de altă zi, iar altul alege orî ce zi. Orî cine fie pe deplin încredințat în al sîu cuget. 6 Cine ține zioa pentru Domnul o ține; și cine nu ține zioa pentru Domnul nu o ține; cine mînîncă pentru Domnul mînîncă, căci mulțumește lui Dumnezeu; și cine nu mînîncă pentru Domnul nu mînîncă, și mulțumește lui Dumnezeu. 7 Pentru că nimenea dintre noi nu vețuește pentru sine, și nimenea nu moare pentru sine; 8 Căci și daca vețuim pentru Domnul vețuim, și daca murim pentru Domnul murim. Decî și daca vețuim și daca murim, ai Domnului sîntem. 9 Căci pentru aceasta a murit și a învieat Christos, ca să aibă stăpînire și peste morți și peste vii.

10 Tu dar pentru ce judeci pe fratele tîu? Sau și tu pentru ce desprețuești pe fratele tîu? Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecător al lui Dumnezeu. 11 Pentru că scris este: „viu sînt eu, zice Domnul, că mie ' mi se va pleca orî ce genuchîu, și orî ce limbă va lăuda pe Dumnezeu.“ 12 Decî dar fie care dintre noi va da pentru sine cuvînt lui Dumnezeu.

13 Decî să nu mai judecăm uni pentru alți; ci aceasta judecați mai vîrtos, ca să nu dați fratelui cuvînt de poticneală sau

sminteală. 14 Știu și sînt încredințat în Domnul Iisus, că nimic nu este spurcat prin sine însuși, decât numai pentru cel care gîndește că este ceva spurcat, pentru acela spurcat este. 15 Căci dacă fratele tîu sî mîhnește din pricina mîncării, nu mai umbli potrivit iubirii. Nu perde din pricina mîncării tale pe acela pentru care a murit Christos. 16 Decî să nu fie defăimat binele vostru. 17 Căci împărăția lui Dumnezeu nu este mîncare și bîeură, ci îndreptățire și pace și bucurie în spirit sânt; 18 Pentru că cine potrivit aceștia slujește lui Christos, este bineplăcut lui Dumnezeu, și cercat pentru oameni.

19 Decî dar să urmărim cele ale păcii și cele ale întăririi între noi însine. 20 Nu dărîma din pricina mîncării lucrul lui Dumnezeu. Tot este curat; dar rîu este pentru omul care mîncă prin poticneală. 21 Bine este a nu mîncă carne, nicî a bea vin, nicî a face *ceva* de care se poticnește fratele tîu *sau sî smintește sau slăbește*. 22 Tu aibi înaintea lui Dumnezeu credința, pe care o ai dupî tine însuși. Fericit cine nu se judecă pe sine însuși în ceea ce încuviințează; 23 Iar cine sovăește dacă va fi mîncat, osîndit este, pentru că nu din credință *a mîncat*; și tot ce nu este din credință pîcat este.

Trebue să ne silim a ne întări uni pe alți. Toți să slujim lui Dumnezeu.

15 Și datorî sîntem noi cei tari ca să îngăduim slăbiciunile celor neputincioși, și să nu ne plăcem noî însine. 2 Fie care dintre noi să placă aproapelui sîu spre bine pentru întărire; 3 Căci și Christos nu a plăcut sieși însuși, ci dupî cum este scris: „muștrările celor care te muștră pe tine căzură asupra mea.“ 4 Pentru că toate care fură scrise mai ’ nainte, spre învățătura noastră fură scrise, ca prin stăruința și prin mîngăerea scripturilor să avem nădejdea noastră.

5 Iar Dumnezeul stăruinței și al mîngăerii să vî dea ca să gîndiți aceeași uni în alți dupî *voea lui* Christos Iisus, 6 Pentru ca într’ una cu o gură să măriți pe Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Christos. 7 De aceea luați la voi uni pe alți, dupî cum și Christos vî luă la sine spre mărirea lui Dumnezeu.

8 Căci zic că Christos s’ a făcut slujitor al tăerii împrejur pentru credincioșia lui Dumnezeu, ca să întăriască făgăduințele *date* părinților. 9 Iar neamurile pentru milă să măriască pe Dumnezeu dupî cum este scris: „Pentru aceasta te voi lăuda între neamuri, și voi cânta numele tîu.“ 10 Și iar zice *scriptura*: „Veseliți vî, neamurilor, cu poporul sîu,“ 11 Și iar: „Lăudați, toate neamurile, pe Domnul, și să ’ l măriască pe el toate popoarele.“ 12 Și iar Isaia zice: „Va fi rădăcina lui Iesei și cel care ese ridică să domniască peste neamuri, într’ însul neamuri vor nădăjdui.“

13 Iar Dumnezeul nădejdiî să vî umple de ori ce bucurie și de pace în credință, ca să prisosiți voi în nădejde în putere spiritului sânt.

Isbânda și împrăstiera evangheliei prin predica Apostolului.

14 Dar sînt încredințat, frați mei, și eu însumî despre voi, că și voi însivî sînteți plin de inimă bună, umpluți cu ori ce cunoștință, în stare ca să vî înțelepțiți și uni pe alți. 15 V’ am scris însî mai cu îndrăsneală în unele părți, ca unul care vî aduc iarăș aminte pentru darul care ’ mi este dat de la Dumnezeu 16 Ca să fiue eu slujitor rînduit al lui Christos Iisus pentru neamuri, slujind preoțește evanghelia lui Dumnezeu, pentru ca jertfa neamurilor să se facă bineprimită, sântită în spiritul sânt. 17 Decî am laudă în Christos Iisus, pentru cele ce sînt către Dumnezeu; 18 Căci nu voi îndrăsni să

vorbesc ceva ce na s'vîrșit Christos prin mine, prin cuvînt și faptă, spre supunerea neamurilor, 19 În putere de semne și minuni, în puterea spiritului sânt, încât de la Ierusalem și împrejur pînă în Iliria am îndeplinit evanghelia lui Christos; 20 Căutând ânsă cîntea mea astfel ca să binevestesc nu unde fu numit Christos, ca să nu clădesc pe temelie streină, 21 Ci după cum este scris: „Vor vedea cei cărora nu li s' a vestit despre d'nsul, și cei care nu vor fi auzit vor înțelege.“

22 De aceea am și fost oprit în cea mai mare parte ca să vin la voi; 23 Dar acum ne mai avînd loc în aceste ținuturi, și de mulți ani avînd dorința să vin la voi, 24 Îndată ce plec în Spania voi veni la voi; pentru că nădăjduesc trecînd să vă vîd și să fiu însoțit de voi acolo, dacă mai 'nteîu voi fi fost în parte îndestulat de voi. 25 Acum mă duc la Ierusalem slujind sînților. 26 Căci Macedonia și Achaia au binevoit să facă o împărțășire la săraci sînților, care sînt în Ierusalem. 27 Au binevoit înadins, și datorî sînt ei lor; pentru dacă neamurile au avut împărțășire de cele spirituale ale lor, datoriază să le slujiască și în cele firești. 28 Decî după ce voi fi s'vîrșit aceasta și voi fi încredințat lor acest rod, voi pleca pe la voi în Spania; 29 Și știu că venind la voi, voi veni cu aceea cu ce este plină binecuvîntarea lui Christos.

30 Vă îndemn dar, fraților, prin Domnul nostru Iisus Christos și prin iubirea spiritului să luptați împreună cu mine în rugăciunile voastre pentru mine către Dumnezeu, 31 Ca să fiu scăpat de neascultători din Iudea și slujirea mea rînduită pentru Ierusalem să se facă bineprimită sînților; 32 Pentru ea, după ce voi fi venit în bucurie la voi prin voea lui Dumnezeu, să mă liniștesc împreună cu voi. 33 Iar Dumnezeul păcii cu voi totî. Amin.

Pavel face cunoscut pe Febe. Felurite îmbrățișări trimise la cei din Roma. Ferirea de desbinări. Doxologie.

16 Vă fac cunoscut pe Febe, sora noastră, fiind slujitoare a bisericei care este în Chenchre, 2 Ca să o primiți în Domnul după cum se cuvine pentru sînți și să o ajuturați în lucrul în care are trebuință de voi; căci și d'nsa a fost îngrijitoare pentru mulți și chiar pentru mine. 3 Îmbrățișați pe Prisca și pe Acuila împreună lucrători mei în Christos Iisus, 4 Ca uni care pentru sufletul meu au pus jos gâtul lor ênsuși, cărira nu numai eu le mulțumesc ci și toate bisericile neamurilor, 5 Urați și bisericei care este în casa lor.

Îmbrățișați pe Epenet iubitul meu, care este pîrga Asii pentru Christos. 6 Îmbrățișați pe Mariam, ca una care se osteni mult pentru voi. 7 Îmbrățișați pe Andronic și pe Iunian rudele mele și prinși împreună cu mine, ca uni care sînt însemnați între apostolî, și care mai 'nainte de mine au fost în Christos.

8 Îmbrățișați pe Ampliat iubitul meu în Domnul. 9 Îmbrățișați pe Urban împreună lucrătorul nostru în Christos și pe Stachi iubitul meu. 10 Îmbrățișați pe Apelle cel cercat în Christos.

Îmbrățișați pe cei care sînt dintre ai lui Aristobol.

11 Îmbrățișați pe Erodion ruda mea. Îmbrățișați pe cei care sînt dintre ai lui Narcis, care sînt în Domnul. 12 Îmbrățișați pe Trifena și pe Trifosa care s' au ostenit în Domnul. Îmbrățișați pe Persida iubita, ca una care mult s' a ostenit în Domnul.

13 Îmbrățișați pe Rufu alesul în Domnul și pe muma lui și a mea. 14 Îmbrățișați pe Asincrit, pe Flegonte, pe Erme, pe Patrova, pe Erma și pe frați care sînt împreună cu dênși. 15 Îmbrățișați pe Filolog și pe Iulia, pe Nerea și pe sora lui, și pe Olimpan și pe toți sânți care sînt împreună cu dênși.

16 Îmbrățișați v  uni pe alți în sărutare s nt . V  imbr tișaz  bisericile toate ale lui Christos.

Să ne ferim de amăgitori.

17 V  indemn, fraților, să fiți cu luare aminte asupra acelor care fac desbinări și smintel  improtiva inv ț turi pe care ați inv țat o, și abateți v  de la d nși. 18 Pentru că uni ca aceștia nu slujesc Domnului nostru Iisus Christos ci p ntecelui lor  nsuși, și prin vorbire bună și cuvinte bine puse amăgesc inimile celor fără răutate. 19 Ascultarea voastră însă a ajuns la toți; de aceea mă bucur de voi, și voesc ca voi să fiți înțelepți față de bine, și curați față de r u. 20 Iar Dumnezeuul păcii va sdrobi indată pe satana sub picioarele voastre.

Darul Domnului nostru Iisus Christos cu voi.

Salutări din Corint.

21 V  imbr tișaz  Timoteu lucrătorul împreună cu mine, și Luciu și Iason și Sosipatru rudele mele.

22 V  imbr tișez în Domnul, eu Terțiu care am scris epistola.

23 V  imbr tișaz  Gaiu osp t torul meu și al bisericei întregi. V  imbr tișaz  Erastu economul orașului și Quartu fratele.

24 *Darul Domnului nostru Iisus Christos cu voi toți. Amin.*

Preamărirea lui Dumnezeu.

25 Iar celui care poate să vă întăriască pe voi pentru evanghelia mea și predicarea lui Iisus Christos, pentru descoperirea tainei tăcute în veacuri vecinice, 26 Dar acum făcută cunoscut prin scripturi profetice după r nduiala vecinicului Dumnezeu, adusă la cunoștință între neamuri spre ascultarea credinței, 27 Lui, prin Iisus Christos, unicului înțeleptului Dumnezeu mărire *fie*  n veci. Amin.